

Paalæg, som i hvert Fald vilde kunne forstaas saaledes, at den fredelige Afslutning er Forligsmandens Maal uden Hensyn til, hvilken denne Afslutning er, og hvilken Indflydelse den vil faa paa det vedkommende Erhvervs Arbejdsmuligheder i den kommende Tid. Der er derfor foreslaaet en anden Tekst, som lyder saaledes: „Forligsmanden er under Forhandlingerne med Parterne berettiget til at gøre Henstillinger om Indrømmelser, som maatte synes hensigtsmæssige for Stridens fredelige Afslutning“. Jeg haaber, at denne ændrede Tekst vil finde det høje Tings Tilslutning.

Dernæst er der af Kommissionen enstemmigt stillet et Ændringsforslag, gaaende ud paa, at Forligsmanden kan, efter at Mæglingsarbejdet er optaget, forlange ny Forhandling optaget og nægte at fortsætte Mæglingen, hvis han mener, at der ikke har været ført nogen egentlig Realitetsforhandling mellem Parterne, eller hvis der er Spørgsmaal af en ganske speciel faglig Karakter. Dette Forslag findes i § 4, 2det Stykke, og det er, som sagt, stillet af hele Kommissionen.

Et Spørgsmaal, som indenfor Kommissionen har delt Vandene ret stærkt, er Spørgsmaalet om den Stilling, som de Repræsentanter, der paa Parternes Vegne møder for Forligsinstitutionen, skal have med Hensyn til deres Myndighed til at antage eller forkaste et stillet Mæglingsforslag, men der har dog indenfor Kommissionen været et Flertal, som har givet Udtryk for Utilfredshed med den nugældende Ordning og har ønsket Bortfald af den Afgørelsesform, som nu er til Stede ved Urafstemninger ude omkring i Organisationerne, og et Flertal paa nogle og tyve Medlemmer har samlet sig om Kravet om Mandat for de Repræsentanter, ved hvilke Organisationerne lader sig repræsentere, men har ganske vist givet dette Udtryk paa forskellig Maade, saaledes at dette Krav i Kommissionsbetænkningen fremtræder som stillet af en Række Mindretal. I Lovforslagets § 5 stilles der nu Forslag om, at Parterne skal forsyne de Repræsentanter, der møder for Forligsinstitutionen paa deres Vegne, med Mandat, som ikke paa Forhaand maa være begrænset. Skulde det imidlertid vise sig, at den ene af Parterne forkaster, medens den anden vedtager et stillet Mæglingsforslag, saa er der ved Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke skabt en ny Instans for Sagens Behandling, idet det der bestemmes, at Forligsmanden eller den af Parterne, som har vedtaget Forslaget, er berettiget til at kræve det

forelagt til Afgørelse for en af vedkommende Organisation udpeget kompetent Forsamling; for at begrænse dennes Størrelse er det foreslaaet, at den indskrænkes til højst 50 Medlemmer, og den skal være anmeldt for Forligsmanden ved Mæglingens Paabegyndelse. Dernæst er der naturligvis fastsat visse Bestemmelser med Hensyn til Mæglingsforslagets Forelæggelse for og med Hensyn til Afstemningen i den kompetente Forsamling. Jeg skal ikke gøre nogen Bemærkning derom; alt vil i saa Henseende fremgaa af § 6 i Lovforslaget.

Endelig er der endnu et Spørgsmaal, som indenfor Kommissionen har givet Anledning til meget omfattende og indgaaende Diskussioner. Det er Spørgsmaalet om Parternes Oplysningspligt overfor Forligsmanden. Saa vidt mig bekendt har Organisationerne, de stridende Parter, aldrig stillet sig uvilligt overfor Forligsmandens Ønsker med Hensyn til at faa Oplysninger frem til Bestemmelse af Stridsspørgsmaal, men jeg tror dog, det vil være af Betydning at faa en vis Pligt i saa Henseende fastslaaet, og derfor bestemmes det i Lovforslagets § 8, at Forligsmanden kan kræve alle Oplysninger, som skønnes tjenlige til hans Orientering med Hensyn til Rimeligheden af og Begrundelsen for Parternes Standpunkter, forelagt saavel af Arbejdsgiver- som af Arbejderorganisationerne. Der tænkes altsaa ikke paa Enkeltvirksomheder. Ønsker Forligsmanden Oplysning om Enkeltvirksomheders Forhold, kan han søge saadanne tilvejebragt enten ved Anmodning til Organisationerne om at fremskaffe dem eller ved Henstillinger til de vedkommende Virksomheder, men han kan altsaa her intet kræve, og naar det da i 2det Stykke siges — i Overensstemmelse med, hvad der findes i den gældende Lov —, at hvis de afgivne Oplysninger skønnes usikre eller utilstrækkelige for Formaalet, kan Forligsmanden begære Vidneforklaring optaget ved den faste Voldgiftsret, saa gælder dette kun i Forholdet til Organisationerne og disses Ledere, men naturligvis ikke overfor Enkeltvirksomheder. Det Oplysningsmateriale, som saaledes tilvejebringes, skal bl. a. af Forligsmanden kunne anvendes til at afvise Mægling, saafremt det af det tilvejebragte Materiale efter Forligsmandens nøje Prøvelse af dette fremgaa, at en af Parternes eller begges

Rettelse.

Sp. 1640, L. 20 f. n. og 18 f. n.: „Valglistier“, læs: „Partilister“.